

Sindibád

Waldemar Matuška

1. Knížka stokrát přečtena, snad i castej, kdo to ví,
se mnou spí a se mnou vstává v tichu mého podkroví,
snad ne každý, ale já mám ten starý příběh rád,
v něm se náhle že mne stává, lodník jménem Sindibad.

R: Tak jako Sindibad, tmou zkouším plout,
každou škálu znát a vír a proud,
piju vzácnou stavu květů zlatých stromů,
vítr dálných moři cítím vát.
Pak jako Sindibad se vrátím domů,
k příběhům své moudré Sehrezad.
2. Vidím štíhlou lodní příď a já na ní držím stráž,
vidím příliv, který stoupá, v džunglí břeh a bílou pláž,
jako ten můj Sindibad, bývám vlídnou břízou hnán,
a můj bárku ve snu houpá, nekonečný oceán.